

Писъмце до дѣдо отъ внука му Владо

Мили дѣдо,

Още първи день на село
азъ поставихъ се на чело
на играта по махлата,
по лозята и нивята.

Отъ една кжшурка стара
чухъ момчета да се каратъ.
Както съмъ си любопитенъ,
презъ стобора понадникнахъ.
Гледамъ — селянчета боси,
парцаливи, русокози,
викатъ, каратъ се препиратъ,
сякашъ главатаръ избиратъ...
Не свъртѣ ме на стобора
и решихъ да влѣза въ двора.
Мечка страхъ — прескочихъ
прага,

но видѣха ме веднага.
— Махай се, — едно ми рече, —
не приемаме ний вече
гражданчета и хлапета
въ селската ни храбра чета.
— Бре, наконтено човѣче,
друго селянче ми рече,
ний овчарчета сме прости
и не щемъ такива гости
съ нови сламени капели,
на капелитѣ кордели
и съ палтенца кадифени,
панталонки до колѣни...
Бѣгай, който прѣвъ те хване,
главатаринъ ще ни стане.

Дѣдо дѣдо, не бѣ лесно,
май намѣрихъ се на тѣсно,
но се сѣтихъ що да правя,
отъ беда да се избавя:
Въ една помийна яма
дрѣмѣше свиня голѣма.
Самъ не сѣтихъ на два скока,
какъ въвв ямата дълбока

азъ затѣнахъ до колѣни
дрешкитѣ си кадифени
съ каль добре ги понапрѣскахъ,
а съ изцапанитѣ прѣсти
сламената си капела
съсь широката кордела
бързо снехъ я отъ главата,
подарихъ я на свинята...
Всички въ мигъ се вкамениха
и единъ до другъ се свиха.
— Хей, момчета, — имъ извикахъ, —
ето вече сме прилика;
азъ, и вие, и свинята
да започваме играта.

Ехъ, че радостъ бѣше чудо.
Спуснаха се всички лудо
и край мене се събраха
и за царъ ме тѣ избраха...
Тѣй спечелихъ цѣло село
съсь войводитѣ начело...

Всичко скжпо азъ раздадохъ
за народа, мили дѣдо.
Днесъ не нося шапка вече,
съ груба риза съмъ облѣченъ,
но затуй съ голѣма слава
ще царувамъ въ тази държава...

Скоро новитѣ портрети
на войводитѣ напети
ще ти пратя, мили дѣдо.

Поздравъ отъ внука ти

Владо

Съ тая книжка изпращаме цвѣтната картинка „На полето“.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.

Стопанинъ-издателъ: Ал. Спасовъ, ул. „Бачо Киро“ 10. Телеф. 39-22.